

РЕШЕНИЕ

№ 26402

гр. София, 04.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 16.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11303** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от
Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и
общините за вреди.

Делото е образувано по искова молба, вх. № 30893/18.11.2024 г., предявена от М. Ц. С., срещу
Министерство на отбраната, с претенции за обезщетяване на: имуществени вреди,
представляващи заплатени възнаграждения за адвокат, за процесуално представителство пред две
съдебни инстанции; неимуществени вреди, в размер на 5 000 лева. Вредите се претендират заедно
със законните лихви, считано от „настъпването на вредата“ – 15.11.2019 г., датата на
постановяване Решение № 15564/15.11.2019 г. на ВАС, по адм. дело № 6299/2019 г. След като
Съдът остави исковата молба без движение ищецът, с молба от 26.03.2025 г. (л. 45 от делото) е
заявил (уточнил), че: поддържа иска, вкл. в частта за имуществени вреди, представляващи
заплатени възнаграждения за адвокат, за процесуално представителство пред две съдебни
инстанции на ВАС; вредите се обвързват със Заповед № ЗС-350/14.12.2017 г. на министъра на
МО, отменена като незаконосъобразна с решение на 5-членен състав на ВАС - Решение №
3849/18 Решение № 15564/15.11.2019 г., по адм. дело № 6299/2019 г. (л. 50). С уточняващата
молба са представени и писмени доказателства, които ще бъдат обсъдени с настоящото решение.
В съдебното производство ищецът лично поддържа исковата си молба, като внася определени
изменения, включително: прави изменение цената на иска за неимуществени вреди (допуснато от
Съда), изменяйки го от 5 хил. лева на 50 000 лева; уточнява началния период на неимуществените
вреди, като: „още преди решението на ВАС“ - „от м. октомври, 2017 г. и през месец ноември, 2017
г., когато „въпросната заповед за изземване е залепена на таблото на блока“. Представя решение

на АССГ от 13.11.2024 г., по адм. дело № 5799/2024 г. (л. 56) и ЕР на ТЕЛК, касаещо здравословното състояние на сина А. Б. И., разпита по нейно искане в качеството на свидетел, за установяване и доказване твърденията за причинени неимуществени вреди. Представена е допълнително писмена защита.

Неимуществените вреди са дефинирани с исковата молба, като: „неблагополучия по време на производството и състоянието ѝ по време на незаконните действия на МО“; издаването на Заповед № 3С-350/14.12.2017 г. (отм.) довело до „настъпване на тежки вреди за ищеца С. и синът ѝ А. И., страдащ от параноидна шизофрения“; заживяла с непрекъснат страх, че ще я изгонят на улицата с болния ѝ син“; преживяла „изключително силни негативни емоции“, влошило се здравето ѝ – започнали да ѝ падат зъбите, страдала от безсъние и постоянно безпокойство; преживяла „голямо напрежение и тревожност, във връзка с производството по изземване на жилището“.

Ответникът МО, представляван от юрисконсулт оспорва исковата молба, като неоснователна и недоказана, за което е представен и писмен отговор (л. 17). С отговора е направено изрично възражение за погасяване по давност на исковите претенции, вкл. на тези за лихви, като предявени след изтичането на 5-годишния давностен срок, предвиден с разпоредбата на чл. 110 от Закона за задълженията и договорите. Представя доказателства (л.л.21-23) за изплатени на ищеца, на 28.05.2020 г. суми в общ размер на 1 410 лева (1 000+410), във връзка с молба от 21.02.2020 г. (л. 21), според текста на която пред Министерството са предявени два броя изпълнителни листове за присъдени в полза на М. С. съдебни разноски по цитираните по-горе две административни дела, по описа на ВАС. В съдебното заседание юрисконсултът: поддържа възраженията си, като намира исковата молба за неоснователна и недоказана; алтернативно пледира за намаляване размера на обезщетението за неимуществени вреди; не желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност и неоснователност на исковата молба.

Съдът прие като писмени доказателства представените и от двете страни писмени документи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази доводите на страните и доказателствата, приема следното.

От фактическа страна.

Не се спори между страните, тъй като се установява по несъмнен начин от приетите по делото доказателства, че: със Заповед № 3С-350/14.12.2017 г. министърът на МО е постановил изземване от владението на М. Ц. С., на жилище имот, конкретно индивидуализиран; заповедта е отменена като незаконосъобразна с Решение № 3849/18.03.2019 г., по адм. дело № 965/2018 г. на ВАС, с диспозитива на което, в полза на М. С. са присъдени „разноски“, в размер на 410 лева, които, макар да не са диференцирани вероятно са за адвокатско възнаграждение (400 лева) и за държавна такса – 10 лева; това съдебно решение е оставено в сила с Решение № 15564/15.11.2019 г. на 5-членен състав ВАС, по адм. дело № 6299/2019 г., с диспозитива на което, в полза на М. С. са присъдени „разноски“, в полза на М. С. са присъдени „разноски в общ размер“ на 1 000 лева, които, макар да не са диференцирани вероятно са за адвокатско възнаграждение – 1 000 лева, понеже и по двете дела на страната на С. е участвала адвокат А.; ответникът, по молба от М. С., с която са предявени два изпълнителни листа по двете цитирани дела на ВАС е изплатил на същата, на 28.05.2020 г. суми в общ размер на 1 410 лева (1 000+410); А. Б. И. е син на ищеца М. С., като с решение на ТЕЛК, издадено на 14.10.2024 г. за същия е призната диагноза „параноидна шизофрения“; предвид датата на касационното съдебно решение - Решение № 15564/15.11.2019 г. на 5-членен състав ВАС, по адм. дело № 6299/2019 г. следва да се приеме, че Заповед №

ЗС-350/14.12.2017 г. на министъра на МО се счита за отменена именно на 15.11.2019 г.

От правна страна.

Настоящият решаващ състав на Административен съд София – град приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна и недоказана.

С процесната искова молба Съдът е сезиран с два обективно, кумулативно съединени иски, с правно основание Глава единадесета АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, както следва: за имуществени вреди, в размер на 1 500 лева; за неимуществени вреди, в размер на 50 000 лева. Предвид предявените два отделни иска ищецът следва да бъде осъден с настоящото съдебно решение да внесе допълнително държавна такса от 10 лева за втория иск.

Съдът е обвързан от така заявените искания, като приема, че наличието на издадената от министъра на МО Заповед № ЗС-350/14.12.2017 г. е индивидуалният административен акт (см. чл. 203, ал. 1, предл. първо АПК, вр. чл. 1, предл. първо ЗОДОВ), отменен като незаконосъобразен, от които се претендират вредите. В тази връзка не следва да бъде обсъждано наличието на неоснователни действия, по смисъла на чл. 250 АПК, а и конкретни действия, различни от издаването на заповедта не се сочат от ищеца.

Исковите с претенции за обезщетяване на вреди, причинени на граждани от незаконосъобразни актове се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от незаконосъобразни актове, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са в съотношение на кумулативност, а именно: 1. административен акт, отменен по надлежния ред като незаконосъобразен (в случая – Заповед № ЗС-350/14.12.2017 г. на министъра на МО); 2. причинена вреда от незаконосъобразната заповед; 3. пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпила вреда.

Съдът преценява като основателно своевременно заявеното от ответника (с отговора на исковата молба - арг. чл. 133 ГПК) възражение за изтекла петгодишна погасителна давност на исковата молба, вх. № 30893/18.11.2024 г., предявена от М. Ц. С., срещу Министерство на отбраната. Според разпоредбата на чл. 110 от Закона за задълженията и договорите, „с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок“. Давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо – чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Според т. 4 от диспозитива на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ВКС, по тълк. дело № 3/2004 г. „при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. Каза се изрично, че Заповед № ЗС-350/14.12.2017 г. на министъра на МО е окончателно отменена с касационното Решение № 15564/15.11.2019 г. на 5-членен състав ВАС, по адм. дело № 6299/2019 г., следователно началният срок на 5-годишната давност за предявяване на исковата молба, т.е. датата, на която вземането е станало изискуемо е 16.11.2019 г. и този срок е изтекъл съответно на 16.11.2024 г. (арг. чл. 60, ал. 2 ГПК, чл. 114, ал. 1 ЗЗД). Предявената пред Административен съд София – град искова молба (л. 4 от делото) обаче е заведена с входящ номер 30893, от 18.11.20124 г., т. е – два дни след изтичане на петгодишната

давност, като не се твърди и няма данни исковата молба да е подадена преди 18.11.2024 г. За случая не са налице и основанията по чл. 115, чл. 116 ЗЗД за спиране или прекъсване на давността, още повече, че според чл. 117, ал. 2, вр. ал. 1 ЗЗД, независимо от прекъсването, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години.

Исковата молба, в частта за имуществени вреди е неоснователна и на други основания. Разпоредбата на чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ изключва прилагането на ЗОДОВ, „когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение“. Нормата на чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ е в унисон със забраната за неоснователно обогатяване (арг. чл. 55, ал. 1 ЗЗД). За случая специалният начин е уреден с разпоредбите на чл. 143, ал. 1 АПК и както стана ясно с двете съдебни решения съставите на ВАС са присъдили в полза на М. С. разноските ѝ за водене на делата.

От друга страна Съдът приема, че ако исковата молба не бе предявена след изтичането на общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД, в частта за неимуществени вреди би била частично основателна по отношение основанията, в размер, определен по справедливост, в съответствие с принципа на чл. 52 ЗЗД. Следва да бъде прието по подразбиране, че незаконосъобразният административен акт, с който е постановено изземване на основното жилище на ищеца, е причинил на С. емоционален дискомфорт, притеснения за нея и за сина ѝ, които са продължили до датата на Решение № 15564/15.11.2019 г. на 5-членен състав ВАС, по адм. дело № 6299/2019 г. За доказване на претърпени в по-висока степен неимуществени вреди ищецът не представи медицински документи за себе си и за своя син. Прави впечатление, че ЕР на ТЕЛК за А. Б. И. е издадено на 14.10.2024 г., т.е. след периода на исковите претенции, като не са представени съпътстващи медицински документи, които да установяват здравословното му състояние преди тази дата. Показанията на А. И., в качеството на свидетел Съдът преценява (чл. 172 ГПК) като пристрастни и абстрактни, с оглед обстоятелството, че е син на ищеца С.. По отношение на същия, макар да е с диагноза „параноидна шизофрения“ свидетелски показания не са недопустими, предвид ограниченията по чл. 14, ал. 1 ГПК. За свидетеля не са налични по делото данни да е поставен под запрещение, респ. – да е недееспособен.

Исковата молба, като неоснователна и недоказана подлежи на отхвърляне изцяло.

Ръководен от горните мотиви и съображения, и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, чл. 1 ЗОДОВ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ изцяло, като неоснователна и недоказана исковата молба, вх. № 30893/18.11.2024 г., предявена от М. Ц. С., срещу МИНИСТЕРСТВО НА ОТБРАНАТА, с претенции за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на 1 500 лева и на неимуществени вреди, в размер на 50 000 лева. ОСЪЖДА М. Ц. С. – ЕГН: [ЕГН] да внесе по съответната сметка на Административен съд София – град допълнителна държавна такса за образуване на делото, в размер на 10 лв. (десет лева). Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: